

EDICE ZNAMENÍ DOBY

Můžeme komunikovat s Bohem?

CO O TOM ŘÍKÁ BIBLE

EDICE ZNAMENÍ DOBY

Můžeme komunikovat s Bohem?

CO O TOM ŘÍKÁ BIBLE

SNC – Slovo na cestu

© Advent-Orion, Praha 2013

ISBN 978-80-7172-845-0

Můžeme komunikovat s Bohem?

Vždy, když jsem přeložen na nové místo, navštívím starostu města, ve kterém mám prožít dalších pár let svého života. Někdy to bylo snadné, jindy jsem měl pocit, že chci navštívit minimálně ministerského předsedu. Tak to alespoň vypadalo ve Frýdku-Místku.

Přišel jsem tehdy na magistrát, do kanceláře sekretariátu primátorky. Tam jsem se dověděl, že paní primátorka je momentálně zaneprázdněná, ale mohla by mne přijmout příští týden. Po pár dnech jsem na magistrát zamířil znovu. Na sekretariátu jsem se dověděl, že naše setkání se odkládá, protože paní primátorka odjela na neplánované zasedání své strany. Nakonec jsme se seznámili v naší modlitebně, kam paní primátorka, bývalá kantorka, přišla na svatbu své žákyně.

Modlitba je rozhovor s Bohem

Co musím udělat, když chci navštívit Boha? Je možné se k němu vůbec dostat? Najdu někde nějaký stanovený postup? Nebo musím mít protekci u jeho „sekretářky“? A vyslechne mne vůbec? Copak se zajímá o takového obyčejného človíčka, jako jsem já?

Podobné otázky nás mohou napadnout, když připustíme myšlenku, že by Bůh mohl existovat, a přemýšlíme o tom, zda by bylo možné s ním hovořit.

Různá náboženství nabízejí nespočet cest, jež mají zajistit, že Bůh člověka vyslyší. Někde musíte Boha „uplatit“ drobnou obětí nebo penězi, jinde potřebujete prostředníka mezi vámi a Bohem.

Co nám pro podobný případ radí Bible? Podle apoštola Pavla je to snadné.

Proto nás vybízí: „*Přístupme tedy směle k trůnu milosti, abychom došli milosrdenství a našli milost a pomoc v pravý čas*“ (Židům 4,16). Žádné oběti, úplatky ani prostředník. Prostě se obrátím na Boha a řeknu mu to, co mám na srdci...

To nemůže fungovat

Láďa, můj kamarád, se z ničeho nic ocitl v nemocnici. Tam ho pak navštívil jeho kazatel. Vyprávěl mu o tom, co se událo v sobotu na bohoslužbě, a vyřídil mu pozdravy od všech přátel z jeho církve. Také spolu probrali, jak se cítí, a nakonec se s ním kazatel modlil.

Když odešel, ozval se Petr, pacient na vedlejší posteli: „Modlitba? To je nesmysl. Jestli je Bůh někde daleko ve vesmíru, nemůže ji slyšet. Vždyť ji neuslyší ani ten, kdo leží na vedlejší pokojí. Takhle fyzika nefunguje!“

Láďa se mu snažil vysvětlit, že Bůh má možnosti, o kterých se nám ani nesní, ale Petr vše odmítal jako nesmysly. O čtrnáct dnů později se Petrův stav najednou zhoršil. Lékaři mu oznámili, že musí podstoupit další závažnou operaci. Dostal strach. Večer před operací se z jeho lůžka ozvalo: „Láďo, mohl by ses za mě pomodlit? Já se bojím. Jestli to přežiju, naučíš mě modlit se?“

Nebudete-li jako děti

Jednou při obědě nám tchán vyprávěl, jak si pan řídící koupil první rozhlaso-

vý přijímač v jejich vesnici. Své nejmenší žáky pak pozval, aby si přišli v neděli po obědě poslechnout pohádku.

Přestože byla neděle, ve škole nikdo nechyběl, ani ti největší záškoláci. Všichni chtěli na vlastní oči vidět tu zázračnou bedýnku, do které se vejde například celý orchestr, který pak vyhrává třeba až do noci.

Pohádka začala. Všichni poslouchali, ani nedutali. Po nějaké době začalo klukům vrtat hlavou, jak se do tak malého přístroje může vejít ta hodná paní, která tak krásně vypráví. Pan řídící podřimoval, a tak se nenápadně přibližovali k rádiu. Pak nahlíželi ze zadu do přístroje, ale žádnou paní tam neviděli. Jen tam svítila nějaká divná baňka...

Kroutili nad tím nevěřicně hlavou. Vůbec tomu nerozuměli, ale příští neděli byli u pana řídícího znovu. Poslouchali další pohádku a vůbec je netrápilo, že vlastně nevědí, jak je to možné, že slyší hlasatelku, která je v té chvíli tři sta kilometrů daleko.

Tehdy jsme se jeho vyprávění všichni s chutí zasmáli. Vzpomněl jsem si přitom, jak jsem jednou ve třetí třídě dělal hloubkový průzkum naší televize. Tatínek ji koupil, když jsem začal chodit do první třídy. O dva roky později se pokazila. A protože to byla první tranzistorová televize dovezená k nám z Japonska, nemohl sehnat opraváře, který by měl odvahy se jí podívat na střívka.

„Asi ji budeme muset vyhodit,“ prohlásil večer táta. Když jsem to zaslechl, zavětlil jsem příležitost. Zkusím to sám. Vlastně nemůžu nic pokazit, říkal jsem si. Když televizi nespravím, stejně skončí v popelnici. Počkal jsem si, až budu doma sám.

Odsrouboval jsem zadní víko a začal prohlížet ty zvláštní malé součástky, kterých tam bylo plno. Neměl jsem ani ponětí, co jsou to odpory, kondenzátory, diody nebo dokonce tranzistory. A tak jsem jen s některými součástkami pohýbal, jestli nejsou třeba uvolněné.

Po půl hodině jsem to vzdal. Vše jsem zase dal dohromady, a když jsem zapnul vypínač, televize šla. Připadal jsem si jako mistr světa...

Dnes děkuji Bohu, že jsem to tehdy přežil. Vůbec jsem netušil, že při takové „opravě“ se televize musí vypnout ze zásuvky, protože uvnitř jsou místa, kde by mne dotyk mohl zabít.

Lidé často hledají vzory. Obdivujeme významné státníky, slavné herce a zpěváky, nejlepší sportovce. Jednoho dne se učedníci obrátili na Ježíše se zajímavou otázkou: „*Kdo je vlastně největší v království nebeském?*“ *Ježíš zavolal dítě, postavil je doprostřed a řekl: „Amen, pravím vám, jestliže se neobráte a nebudete jako děti, nevejdete do království nebeského“* (Matouš 18,1–3). Malé dítě je podle Ježíše největším vzorem pro každého, kdo touží po společenství s Bohem, které by mu pomohlo najít smysl života.

Včera večer mi můj malý syn vyznával některé své dětské hříchy. Klečel vedle mne. Slzy mu stékaly po tváři, když se modlil: „Drahý Bože, udělej ze mne takového muže, jako je můj tatínek – moudrého a silného. Víím, že to můžeš udělat.“

Když můj syn usnul, klekl jsem si vedle jeho postýlky, vyznával svoje hříchy a se skloněnou hlavou jsem v pokoře prosil: „Drahý Bože, učiň mne dítětem; takovým dítětem, jako je můj syn, který tu spí – čistým, upřímným, takovým, které ti důvěruje ryzi vírou.“

Pojďme si číst 7

Nemám nikoho, s kým bych si mohl povídat

Znáte někoho, kdo je úplně sám? Kdo nemá nikoho, kdo by si s ním popovídal? A co vy, máte někoho, komu můžete říci úplně všechno? Možná to pro někoho bude překvapivá informace, ale nejvíce opuštěných lidí, kteří si nemají s kým popovídat, je ve velkoměstech.

Byl jsem tehdy mladý kazatel. V nemocnici jsem navštívil stařenku, která patřila do mé církve. Rakovina jí rychle ubírala síly. Po půl hodině jsem viděl, že už začíná být unavená. Pomodlil jsem

se s ní a chtěl odejít. Vtom jsem uslyšel: „Spěcháš moc?“

Trochu mne to překvapilo. Vypadala unaveně a já jsem měl pocit, že si chce chvíli zdřímnout. „Ne, mám ještě čas. Co potřebuješ?“ odpověděl jsem.

„Víš, vedle v pokoji leží paní. Je tu už víc jak půl roku a nikdo ji nikdy nena-
vštívil. Nechtěl by ses za ní na chvíli sta-
vit?“ Potěšilo mne, že ve chvíli, kdy se
jiní starají jen sami o sebe, dokáže mys-
let na opuštěnou, starou paní, kterou ni-
kdy v životě neviděla, jen o ní slyšela od
sester, které té „věčně ubrblané babky“
z vedlejšího pokoje už měly plné zuby.

„Dobře, stavím se za ní,“ řekl jsem
jí s úsměvem. „Mám se pak ještě vrátit
a říci ti, jak jsem dopadl?“ Odpověděla,
že ne, a začala usínat.

Lidí, kteří zůstávají sami, přibývá. Sa-
mota je ubíjí a oni touží po někom, s kým
by si mohli povídat o tom, co zrovna
prožívají. O svých bolestech, o strachu
z umírání...

Bůh na návštěvě

V Beskydech žila stařenka, která dřív
navštěvovala mé církevní společenství.
Jak jí roky přibývaly a ubývaly síly, došlo
k tomu, že už v sobotu nemohla docházet
na bohoslužby, a tak zůstávala doma. By-
dlela na samotě, k nejbližším sousedům
to měla skoro pět kilometrů.

Pár přátel, s nimiž se dřív setkávala
na bohoslužbách, se domluvilo, že ji kaž-

dý týden někdo z nich navštíví. Zvláště
v zimě to nebylo vůbec snadné. Museli jet
hodinu autobusem a pak jít ještě pět ki-
lometrů pěšky. Když napadlo více sněhu,
byl z toho celodenní výlet.

Při jedné takové návštěvě dostala otáz-
ku: „Aničko, nebojíš se, když jsi tu tak
sama?“

Její vrásčitá tvář se roztáhla do široké-
ho úsměvu: „A kde jsi na to, Jirko, přišel,
že jsem tu sama? Vždyť je tu se mnou Pán
Ježíš. Hned jak se probudím, tak ho při-
vítám a pak mu povím vše, co mi zrov-
na běží hlavou. A potom si vezmu Bib-
li a čtu. Vždycky v ní najdu odpověď na
to, co jsem mu říkala. Přes den si zpívám
a večer si s ním zase povídám. Někdy při-
tom i usnu.“

Nepletme si modlitbu s něčím, čím v žádném případě není

Většina lidí, když slyší slovo modlitba,
se jen usměje. Modlení je přece něco,
co nepatří do moderní doby. Co s mod-
litbou v době mobilních telefonů, face-
booku, skypu a dalších technických vy-
možeností? Modlení je dobré tak pro
staré báby!

Podívejme se nejdříve na to, čím mod-
litba není. Možná na ni máme v důsledku
naší výchovy nebo špatných zkušeností
s věřícími zkreslený a pokřivený pohled.

Modlitba není monolog. Není to na-
učená básnička, jak by se nám mohlo
zdát, když slyšíme vzorovou křesťan-

skou modlitbu „Otče náš“. Modlitba není náhradou za dutou vrbu nebo hluchou sousedku, které můžeme říct bez obav vše, co nás trápí.

Modlitba není ani mincí, kterou vhodím do „Božího automatu na přání“, a poté mi vypadne to, co jsem si přál. Pokud je Bůh vševědoucí, pak to vše, co mu chci říci, ví dřív, než to vyslovím.

Modlitbou nezískávám žádné zásluhy. Není třeba marnit čas mnoha slovy, která stejně opakují stále dokola. Tím si Boha nenakloním. Ježíš varuje: *„Při modlitbě pak nemluvte naprázdno jako pohané; oni si myslí, že budou vyslyšeni pro množství svých slov. Nebudte jako oni; vždyť váš Otec ví, co potřebujete, dříve než ho prosíte“* (Matouš 6,7.8).

Co je smyslem modlitby?

Modlitba je rozhovor dvou bytostí, které k sobě mají blízko. Je to vzájemné sdílení emocí, které právě prožívám.

Je to rozhovor s někým, kdo mi rozumí a má mne rád. Proto je modlitba i vzájemným vyznáním lásky. Já Bohu říkám, jak ho mám rád a jak ho potřebuji. Bůh mi odpovídá – slovy Bible nebo prostřednictvím jiných lidí.

Líbí se mi slova proroka Zacharjáše: *„Toto praví Hospodin zástupů, který mě poslal pro svoji slávu k pronárodům, které vás plenily: ‚Kdo se vás dotkne, dotkne se zřítelnice mého oka‘“* (Zacharjáš 2,12). Není to krásná odpověď na naše vyznání

lásky? Když nám někdo ubližuje, Bohu to není lhostejné. Dobře o tom ví, protože naše bolest je i jeho bolestí.

Proč Bohu říkat to, co už dávno ví?

Občas slyším otázku: „Proč se modlíš, když Bůh ví, co chceš říci, dřív než to vyslovíš?“

Dřív mne takhle otázka přiváděla do rozpaků. Dnes už ne. Často navštěvuji osamělé, staré lidi. Jejich příběh slyším opakovaně při každé návštěvě. Přesto naslouchám znovu. Proč? Protože chci, aby se ten starý člověk, který má právě potřebu vyprávět, cítil dobře.

Také Bůh je ochoten naslouchat nám stále dokola. Proč? Protože nás má rád a chce, abychom se s ním cítili dobře. Proto si dokonce přeje, abychom mu vyprávěli o tom, co právě prožíváme.

Když byli naši kluci malí, často nám s manželkou bylo předem jasné, s čím za námi přicházejí. Přesto jsme je nechali, aby to řekli. Chtěli jsme, aby se učili formulovat svá přání, aby se učili rozlišovat, co skutečně potřebují, co si jen přejí a co by jim dokonce mohlo ublížit, kdyby to dostali.

Také Bůh nám dává při modlitbě možnost, abychom přemýšleli o našich touhách. O tom, zda skutečně potřebujeme to, za co ho prosíme. Často nám právě v době našeho rozhovoru s Bohem dojde nesmyslnost toho, co říkáme. A pokud

ne, Bůh nás má tak rád, že nám to, co by nám ublížilo, raději nedá a ustojí i náš následný hněv.

A někdy nám dá i to, co nepotřebujeme. Jen tak, pro radost.

O čem můžeme v modlitbě mluvit?

To, co nám jde při modlitbě nejlépe, jsou naše prosby. Hovoříme s Bohem o svých touhách a přáních. A tak Bůh každé ráno ode mne slyší prosbu, aby chránil mou rodinu – manželku, děti, rodiče, sourozence s rodinami, strýce a tety... Také mu předkládám lidi ze svého církevního společenství, poté své přátele. Myslím i na lidi, kteří jsou sami a nemají dokonce nikoho, kdo by se za ně modlil... Nakonec prosím Boha i za sebe. Za to, aby mi pomáhal zvládat mou práci. A když mám chvíli času, tak ho prosím i za inspiraci k psaní.

Každý večer ode mne Bůh slyší mé díky. Děkuji mu za vše, co jsem prožil. Také za to, že chránil mne i všechny, za které jsem ráno prosil. Musím přiznat, že večerní modlitba bývá většinou kratší než ta ranní.

Občas se v noci probudím, nejčastěji to bývá v době, kdy mne trápí nějaké obavy. To pak s Bohem probírám různé eventualy. Nakonec ale uznám, že nejlepší bude, když to vše, co mne trápí, předám Jemu. Pak se většinou uklidním a spokojeně usnu.

Emoce v mých modlitbách

Jsou chvíle, kdy jsou hlavní náplní mých rozhovorů s Bohem emoce, které právě prožívám. Někdy radostné, jindy smutné. Někdy mám chuť svou modlitbu zpívat, jindy bych při ní nejraději plakal. V takové chvíli mívám pocit, že jsem schoulený v Boží náručí.

Krásnou ukázkou takových modliteb jsou Davidovy žalmy. Často je začíná tím, že na Boha vysype plnou nůši výčitek. Typickou ukázkou je 22. žalm. Začíná slovy:

„Můj Bože, můj Bože, proč jsi mne opustil?

Nechceš mne zachránit a neslyšíš můj hlas?

Můj Bože, můj Bože, celý den jsem volal a ani v noci neumlkám, ale ty neslyšíš...

Už nejsem ani člověk, jsem jen červíček, jen troska člověka, všemi odhozená.

Jsem pro smích zástupům, mou bídou se baví,

napodobují mne a posměšně volají...“

(Žalm 22,2.3.7.8; SNC)

Z Davidových slov máme pocit, že je na dně. Prožívá hlubokou depresi. Jenže když vydržíme číst až do konce, najednou zjistíme, že se během jeho modlitby něco změnilo:

„Bůh je pánem a vladařem všech lidí.

Prostírá stůl a zve nás všechny k němu; slyšte to bohatí a sytí,

*ale i vy, kdo umíráte hladem.
Vaši potomci budou Bohu sloužit,
patří mu totiž všechny generace.
Dál a dál budou dětem vypravovat,
že nad nimi Bůh koná spravedlnost.“
(Žalm 22,29–32; SNC)*

Na začátku své modlitby má David pocit, že se mu hroutí celý svět. Když své pocity svěří Bohu, vše se najednou obrátí. Na konci modlitby je David v úplně stejné situaci jako na začátku, jen ho Bůh ujistil, že o tom všem, co ho trápí, ví a nenechá ho v tom samotného.

Bůh se neuráží, když mu vyčítáme to, čemu ve svém životě nerozumíme. Ví, že z nás hovoří naše bolest. Chápe, že to nejsme my, kdo z něho dělá viníka všeho zla na tomto světě. Ví, že za tím vším stojí skutečný původce zla. Dábel nás nejprve dostane do potíží a pak nám našeptává, že to udělal Bůh.

Nebojme se při rozhovoru s Bohem dát průchod svým emocím. Kladným i záporným. Pokud máme bolest, Bůh nás z ní uzdraví. A když jsme plni radosti, modlitba, v níž se o svou radost rozdělíme s Bohem, ji může ještě znásobit.

Modlitby plné otázek

Zvláštní kategorií mých modliteb jsou ty, ve kterých Boha zasypu otázkami. Nejčastěji je to při čtení Bible, když narazím na něco, co mi není jasné. V takové chvíli si vzpomenu na dobu, kdy jsem

Čas od času cítíme osamělost a jsme zmalomyslnění. Oloveným nebem neprochází žádné paprsky útěchy. Tíživě na nás doléhá opuštěnost. Bůh se zdá nesmírně vzdálený. Ptáme se: Jestliže nás miluje, proč nám nepřijde na pomoc? Voláme – bez výsledku, pláčeme, ale zůstáváme sami. Pak v modlitbě procítíme a spatříme Boha, jaký je ve skutečnosti. Opona zmizí a my vidíme Otce, který za nás obětoval svého Syna. Středem vesmíru není neosobní vládce, ale milující Otec, který je citlivý k našim bolestem. On zná naši osamělost i naši slabost, a přece se nás nezříká. Neprocházíme žádnou bolestí a zklamáním, které by se nedotklo i jeho.

M. L. Andreassen

od svého syna slyšel stále jen: „Tatínku, proč...?“

Pokud si chcete přečíst modlitbu, která je plná otázek, výčitek a emocí, otevřete si knihu Jób. Možná se budete divit, co všechno musí Bůh vyslechnout, když naslouchá našim modlitbám.

Podívejme se alespoň na malou ukázkou:

*„Prokletý den, kdy jsem se narodil,
prokletá noc, kdy jsem byl počat!
Ať jsou navěky zapomenuty,*

*ať je Bůh škrtne a pohřbí ve věčné
temnotě!
Kéž by ta noc byla neplodná,
kéž by v ní nebylo žádné rozkoše.
Kéž je prokleta za to, že dopustila mé
početí
a přivedla mne na svět,
kde mne čekalo tohle trápení.
Proč jsem nezemřel při porodu,
proč mne nechali žít?
Proč mne kojila má matka?
Mohl jsem teď mít pokoj,
v klidu jsem mohl spát...“
(Jób 3,2–4.7.8.10–13; SNC)*

Neumím se modlit

Lidé, kteří přicházejí do církve a jsou v ní noví, často říkají: „Já se ještě neumím modlit!“ Mají pocit, že u modlitby záleží na tom, jak krásná slova používám. To je velký omyl. Bůh od nás neočekává recitaci básně. Přeje si, abychom při modlitbě byli přirození a na nic si nehráli. Netouží po vzletných slovech. Daleko víc si cení upřímnosti a otevřenosti.

Bůh to unese

Máte někoho, komu můžete říci vše? Já mám takové vrby dvě. Jednou je moje máma, druhou manželka. Víím, že nic z toho, co jim řeknu, nepoužijí proti mně. Víím, že jim mohu říct vše, ale přesto jim vše neříkám.

Proč? Ne, nemám před nimi žádné tajemství. Jednou se mi ale stalo, že jsem

manželce řekl o jednom svém pracovním problému. Mně se v té chvíli ulevilo a pustil jsem to z hlavy. Po třech dnech se žena k problému vrátila a já jsem najednou poznal, že zatímco já byl v klidu, ona se tím tři dny trápila.

Pokud mne trápí něco, o čem si myslím, že by to mohlo manželce nebo mamince ublížit, tak jim to raději neříkám. Nechci, aby se zbytečně trápily. Nechci je zatěžovat něčím, co stejně nezmění.

Jsem proto rád, že Bohu mohu říci vše. I to, co by mohlo ublížit někomu z mých nejbližších. Obdivuji Boží trpělivost, kterou se mnou má při mých modlitbách. Kdyby to bylo naopak, já bych tak trpělivý nebyl.

Starý příběh o Boží trpělivosti s naší modlitbou

Připomeňme si biblický příběh z První knihy Samuelovy. Vypráví o původu Samuela, autora tohoto svitku. Elkána, jeho otec, patřil k pokolení Efraimovců. Měl dvě ženy – Chanu a Peninu. Zatímco první žena mít děti nemohla, protože byla neplodná, Penina jich měla s Elkánou hned několik. Elkána i tak víc miloval Chanu.

Mezi oběma ženami bylo napětí, které vyvolávala Penina. Dokázala Chanu zraňovat svým ostrým a nevybíravým jazykem. Často připomínala její neplodnost, která byla v té době považována za důsledek hříšnosti.

Jednoho dne byl Elkána s rodinou v Šílu, kde byla izraelská svatyně. Zatímco rodina hodovala, Chana odešla ke svatyni. Nechejme nyní vyprávět Bibli:

Zůstala stát nedaleko jejího vchodu, u kterého jako obvykle seděl kněz Élí. S hořkostí v srdci se Chana s pláčem modlila k Bohu a slibovala: „Ach, všemocný Hospodine! Prosím tě, pohlédni na zármutek a ponížení své služebnice, rozpomeň se na mne a pomoz mi. Odejmi ode mne, prosím, mou neplodnost a daruj mi syna. Jestliže mou prosbu vyslyšíš, slibuji, že ho na celý život zasvětím tobě do služby a na znamení toho, že je tvůj, mu nikdy neostřím vlasů.“

Zatímco se Chana tak usilovně a vroucně modlila, kněz Élí ji zpozvdálí pozoroval. Netušil, že Chana v duchu rozmlouvá s Hospodinem. Protože si všiml, že se její rty pohybují, ale neslyšel žádný hlas, pokládal ji za opilou.

Řekl: „Jak dlouho se tady ještě budeš v tomto stavu předvádět? Jdi se raději domů vyspat a víno nech vínem.“

Chana však Élímu odpověděla: „Ach ne, můj pane, já nejsem opilá. Jsem pouze hluboce zarmoucená. Nezapíjela jsem svůj žal, ale přišla jsem Hospodinu předložit své trápení a prosím ho o pomoc. Neměj mi to za zlé a nepokládej mne za ženu, která neví, jak se má chovat. Vždyť jsem se zde ve svém smutku a tíživé beznaději jen pokorně a upřímně modlila.“

„V tom případě je všechno v naprostém pořádku,“ omluvil se Élí. „Jdi klidně domů a už se netrap. Neboť Bůh Izraele ti jistě dá to, o co jsi ho tak naléhavě prosila.“

„Ach, děkuji, Pane! Doufám, že na mne budeš vzpomínat jen v dobrém,“ řekla radostně Chana. Pak se s Élím rozloučila a odešla. Když se s novou nadějí v srdci vrátila ke stolu, dobře se najedla a na její tvář se opět vrátil úsměv.

(1. Samuelova 1,9–18; Průvodce životem)

Jak už jistě tušíte, matkou Samuela, který je autorem této biblické knihy, nebyla Penina, ale Chana. Právě Samuel byl tím vyprošeným synem. Chana ho skutečně vychovala k tomu, aby sloužil Hospodinu. Její syn se stal důležitým článkem izraelského národa té doby.

Proč Bůh tak dlouho mlčí?

Bible neříká, jak dlouho Chana prosila Boha za syna. Přesto jsem přesvědčen, že nebudu daleko od pravdy, když prohlásím, že tuhle modlitbu uslyšel Hospodin poprvé v den, kdy tato žena zjistila, že je neplodná.

Bůh jí neodpověděl hned. Možná se na Boha zlobila, že mlčí. Přesto ho opakovaně žádala o syna. Bible mlčí i o tom, proč musela Chana tak dlouho čekat a snášet od Peniny příkoří. Pokud ale sledujeme celý její příběh i příběh jejího syna Samuela, můžeme poznat, že během dlouhého

čekání dozněla v dobrou matku. Dokázala svého syna vychovat tak, že se později mohl stát vůdcem celého národa.

Ani nás Bůh nevyšlychá vždy okamžitě. Pokud nám čekání na Boží odpověď bude připadat dlouhé, vzpomeňme si na Chanu. Umím si představit, jak zpovzdálí sleduje Samuelovo dospívání. Pak se z jejího syna stal duchovní vůdce Izraele. Jsem přesvědčen o tom, že Chana denně děkovala Bohu za to, že jí dal Samuela v pravý čas.

Už nikdy nemusíš být sám

Modlitba, rozhovor s Bohem, to je úžasný dar, který Bůh nabízí každému z nás. Už nikdy nemusíme být sami. Je tu někdo, kdo si s námi chce povídat. Boha nikdy nezastihnu v situaci, kdy na mne nemá čas nebo nemá chuť si se mnou povídat. Nedívá se na Televizní noviny ani ho netrápí, jak dopadne derby Sparta proti Slávii. Nesleduje Ordinaci v růžové zahradě ani další telenovely... Když k němu přijdu, není unavený ani mi nedává najevo, že má zrovna na práci něco důležitějšího.

Bůh se neuráží

Krátce po svatbě jsme leželi v posteli a já jsem manželce vyprávěl něco, co bylo v té chvíli pro mne velice důležité. Jak jsem tak povídal, najednou se ozvalo pravidelné oddychování. Ušnula. Povídal jsem jí tak zásadní věc, a ona si usnula.

Urazil jsem se a šel si sednout do křesla. Pak jsem s ní dlouho nemluvil.

Bůh není jako já. Neuráží se, když při večerní modlitbě usnu. Nevadí mu, když po náročném dnu své povídání zkrátím na větu: „Bože, nezlob se, ale jsem dnes strašně unavený.“ Popřeje mi dobrou noc, a ještě mne během spánku chrání.

Otravují Boha naše „maličkosti“?

Jednou jsem měl po delší době možnost poslouchat kázání mého kolegy. Říkal, že Boha nemáme zbytečně otravovat a zatěžovat maličkostmi. Má prý dost důležitější práce než se třeba starat o to, abychom našli místo na parkování.

V tom momentě to se mnou trhlo. Když občas jedu do většího města, tak se vždy modlím a prosím Boha, aby mi tam připravil místo, kde bych mohl zaparkovat. A teď najednou slyším, že je to špatně... Chvilí jsem o tom přemýšlel, ale nakonec jsem tohle tvrzení odmítl a dál se modlím i za místo k parkování. Mohu pak Bohu vždy děkovat, že mne vyslyšel.

Nebojme se s Bohem řešit všechno. Dokonce i takové maličkosti, jako je parkování. Já jsem se ve svém životě naučil s Bohem mluvit o všem, co zrovna prožívám. Říkám mu všechna svá přání a pak nechávám na něm, co s nimi udělá.

Kdo to nezakusí, neuvěří

Táta mi vyprávěl, jak v jednom malém společenství křesťanů přislíbil na sobotní odpoledne přednášku o biblických dějinách. Uměl malovat, a tak si doma připravil „chronologickou mapu“.

Necelou hodinu před začátkem přednášky zjistil, že mapu zapomněl v domku svých přátel, u kterých nocoval. Bylo to asi deset kilometrů. Půjčil si kolo a vydal se pro ni. V okamžiku, kdy přijížděl k domu, kde nocoval, uslyšel ránu – a přední kolo bylo najednou prázdné. Zaběhl pro mapu, a teprve když se vrátil ke kolu, došlo mu, že má problém.

Co teď? Po chvíli rozpaků pronesl krátkou modlitbu: „Bože, ty víš, že potřebuji stihnout slíbenou přednášku. Když jsi dokázal stvořit tento svět, tak bys mohl zalepit i tuto prasklou duši.“ Vzal pumpičku a začal pumpovat. Pak sedl na kolo a jel zpět...

Přiznávám, že když mi táta tento zážitek vyprávěl, tak jsem mu moc nevěřil. Věřit ve stvoření světa pro mne nebyl problém. Ale věřit, že Bůh opravil píchlé kolo, to na mne tehdy bylo trochu moc.

Na příběh jsem si vzpomněl o třicet let později. V jesenických horách mi cestou domů přestaly fungovat stěrače. Po chvíli přemýšlení jsem řekl: „Bože, když jsi dokázal opravit defekt na kole, proč bys nedokázal spravit stěrače? Vždyť víš, že bez nich v tomto počasí nikam nedejdu.“ Sotva jsem domluvil, stěrače začaly

fungovat. Jel jsem dál a radoval se z toho, že zase vidím na cestu.

Po chvíli přišla pochybnost: „Vždyť to mohla být náhoda. Možná špatný kontakt, který se sám spravil, když jsem najel na nějaký hrbol.“ Vtom se stěrače zastavily. Když jsem si to uvědomil, hned jsem řekl: „Bože, odpusť mi mou pochybnost. Určitě to nebyla náhoda.“ Stěrače znovu začaly poslušně plnit svůj úkol a já jsem pozdě v noci dorazil bez nehody domů. V pondělí jsem pro jistotu zajel do servisu, aby se mi na stěrače podívali. Mechanik ale žádnou závadu nenašel.

Pokud mi teď nevěříte, vůbec vám to nezalívám. Podobně jsem já nevěřil svému tátovi. Dnes už mu věřím. A jsem rád, že mi v dětství vyprávěl svůj příběh. Díky tomu příběhu jsem měl odvalu prosit Boha o to, aby se na chvíli stal automechanikem.

Zkuste si tyto dva příběhy uložit do své mysli. Možná si na ně jednou vzpomenejte, až budete v průšvihů. Možná vám dodají odvalu k tomu, abyste, podobně jako já nebo můj táta, požádali Boha o pomoc.

Ježíšova lekce modlitby

V době svého pobytu na naší zemi Ježíš často využíval moc modlitby. Rozdíl mezi jeho modlitbou a modlitbami jiných lidí byl tak zřejmý, že ho jeho žáci jednoho dne požádali, aby je naučil modlit se. Ježíš je neodmítl. Modlitbě, kterou tehdy pronesl, dali křesťané jméno podle

prvních slov „Otčenáš“. Připomeňme si její slova:

*Otče náš, jenž jsi na nebesích,
buď posvěceno tvé jméno.
Přijď tvé království.
Staň se tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi.
Náš denní chléb dej nám dnes.
A odpusť nám naše viny,
jako i my jsme odpustili těm,
kdo se provinili proti nám.
A nevydej nás v pokušení,
ale vysvobod' nás od zlého.*
(Matouš 6,9–13)

Později k této Ježíšově vzorové modlitbě někdo ještě dodal:

*Neboť tvé je království
i moc i sláva na věky věků. Amen.*

Je dobré se tuto modlitbu naučit nazpaměť. Normálně se modlíme vlastními slovy. Někdy ale může přijít situace, kdy nebudeme schopni sami formulovat to, co chceme říci Bohu, svému příteli.

Bud' vůle tvá

K Ježíšově vzorové modlitbě je dobré se čas od času vracet. Můžeme přemýšlet nad jejím obsahem. Nabízí nám jistotu, že Bůh je schopný odpuštěním vyřešit naši minulost, chce nám dát vše, co potřebujeme pro dnešní den, a navíc u něj můžeme získat naději pro budoucnost.

Ježíš v této modlitbě ale připomíná zásadu, která se nám nemusí vždy líbit. Z vlastní zkušenosti vím, jak těžko se někdy vyslovuje: „*Staň se tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi.*“ Když můj bratr Pavel umíral, nebylo snadné říct: „Bože, ty víš, co bych si přál. Nerozumím tomu, proč má Pavel nádor na mozku. Možná právě proto tě prosím, ať se stane tvá vůle. Dej mi sílu ji přijmout. A nejen mně, ale i jeho manželce, dětem, rodičům...“

Život mne naučil, že právě tato prosba je v mé modlitbě ta nejdůležitější. Jen ten, kdo se ji naučí vyslovit, může díky modlitbě získat pokoj i v neklidné době.

Ježíš nám představuje Boha jako našeho Otce. Nezapomínejme, že tento Otec je podle Bible vládce celého vesmíru, kterého uctívají zástupy nebesťanů. Během modlitby se k nim můžeme přidat.

Někdy hned, jindy po létech

Modlitba má úžasnou moc. Bůh slyší každou modlitbu. Nikdy se nestane, že by zrovna neměl čas nebo chuť nám naslouchat. Moji synové i manželka ode mne mnohokrát slyšeli: „Teď nemám čas. Přijď později.“ Nic podobného Bůh nikdy nevsloví.

Souhlasím s Janem, žákem Ježíše Krista, který svou zkušenost s modlitbou popsal slovy: „*Toto píšu vám, kteří věříte ve jméno Syna Božího, abyste věděli, že máte věčný život. Máme v něho pevnou důvěru,*

že nás slyší, kdykoliv o něco požádáme ve shodě s jeho vůlí. A víme-li, že nás slyší, kdykoliv o něco žádáme, pak také víme, že to, co máme, jsme dostali od něho.“ (1. Janův 1,13–15)

Bůh nás vždy slyší. Je ale na něm, kdy a jak nám na naše modlitby odpoví. Chana, maminka proroka Samuela, musela na odpověď čekat několik let. Když můj táta prosil Boha o opravu kola, Bůh jeho prosbu vyřešil ihned.

Často nerozumím tomu, proč Bůh jedná tak, jak jedná. To mi ale nebrání v tom, abych využíval dar modlitby. Nevím, jak je možné, že Bůh, který má svůj trůn někde daleko ve vesmíru, slyší mou modlitbu. Kvůli tomu se ale nevzdám možnosti s ním hovořit. Poznal jsem totiž, že mne slyší. Víím, že je tu Bůh, který se mnou rád rozmlouvá. Můj Bůh je rád, když s ním hovořím o všem, co zrovna prožívám.

Jsem rád, že mohu mluvit se svým Bohem.

Nechceš to také zkusit?

Není to nic těžkého ani složitého. Řekni: „Pane Bože, chci s tebou mluvit. Naslouchej mi chvíli.“ A pak se Bohu svěř se vším, co tě zrovna trápí. Neboj se přitom dát průchod svým emocím. Neboj se Boha ptát. Svěř mu svou minulost, přítomnost i budoucnost...

Křesťané na konci modlitby říkají: „Amen.“ Vyjadřují tím víru, že je Bůh slyšel a že jim podle své vůle odpoví. Když Bohu řekneš vše, co máš na srdci, zkus říci: „Amen.“ Pak ještě chvíli uvažuj. Díky tvé modlitbě Bůh ví, že si přeješ, aby se ve tvém životě projevila jeho moc i jeho láska a odpouštějící milost.

Až půjdeš večer spát, můžeš s Bohem probrat celý den a pak ho poprosit, aby v noci chránil všechny, na kterých ti záleží.

Když se pak ráno probudíš...

Můžeme komunikovat s Bohem?

Vlastimil Fürst

Znamení doby 6

Vydalo nakladatelství Advent-Orion, Roztocká 5, 160 00 Praha 6

e-mail: expedice@adventorion.cz, www.adventorion.cz

Odpovědná redaktorka: Michaela Hrachovcová

Grafická úprava: Robert Prokopec

Foto na obálce: Photos.com

Vytiskla tiskárna ARTRON, s. r. o., Boskovice

Praha 2013

Chcete-li se o daném tématu dovědět víc,
kontaktujte Středisko korespondenčních kurzů, www.skk.cz.

Od pradávna se lidé pokoušeli komunikovat s Bohem. Je však vůbec představa naslouchajícího Boha pravdivá? Opravdu se Bůh zajímá o obyčejného člověka, jako jsem já? A proč Bůh vlastně chce, abychom se modlili? On přece ví, co potřebujeme, proč nám to jednoduše nedá? Je to proto, že pravým smyslem modlitby je zažít společenství s Bohem. Modlitba se pak stává nehlubší zkušeností lidského srdce, jež člověka naplňuje pokorou, odvahou a láskou.

